

Sygn. akt IV CNP 80/06

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Grzelka

w sprawie ze skargi pozwanego J.G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa A.W.
przeciwko E.G., A.G. i J.G.
o zwolnienie od egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2006 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zasądza od pozwanego J.G. na rzecz powódki A.W. kwotę 120,- złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

W postanowieniu z dnia 11 kwietnia 2006 r. oddalającym zażalenie pozwanego Sąd Okręgowy w B. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600,- złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Pozwany wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego postanowienia w części orzekającej o kosztach. Zarzucił, że w tej części postanowienie Sądu Okręgowego narusza art. 109 § 1 k.p.c. i § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (-) (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Określeniem „kończące postępowanie w sprawie” ustawodawca posłużył się wcześniej m. in. w nieobowiązującym już art. 392 k.p.c. oraz używa go w art. 398¹ § 1 k.p.c. i art. 519¹ § 1 k.p.c. Na gruncie tych przepisów za ugruntowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że kończącym postępowanie w sprawie jest takie orzeczenie, które daje wyraz rozstrzygnięciu istoty sporu poddanego pod osąd, nie zaś orzeczenie rozstrzygające jedynie kwestię uboczną lub wпадkową, która pozostaje wprawdzie w związku z rozpoznawaniem żądania określonego w piśmie wszczynającym postępowanie ale żądania zasadniczego nie rozstrzyga (por. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1996 r. I CZ 30/96 – OSNC 1997 nr 3, poz. 34, postanowienie SN z dnia 22 stycznia 1997 r. I CKN 48/96 – OSNC 1997 nr 8, poz. 107, postanowienie SN z dnia 8 kwietnia 1997 r. I CZ 22/97 – OSNC 1997 nr 10, poz. 147, uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 24 listopada 1998 III CZP 44/98 – OSNC 1999 nr 5, poz. 87, uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 31 maja 2000 r. III CZP 1/00 – OSNC 2001, nr 1, poz. 1, postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP4/05 – OSNC 2006, nr 1, poz. 16. Postanowienie o kosztach procesu nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie

w myśl przedstawionej wyżej wykładni. Nie ma podstaw żeby wykładni tej nie stosować w przypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem (por. także postanowienie SN z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05 – OSNC 2006, nr 9, poz. 153).

Z przedstawionych względów skarga pozwanego była niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 108 § 1 k.p.c.